

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Václava Trajera a Ing. Mgr. Martina Bruse v právní věci **žalobkyně: FRAGILE, s. r. o.**, IČ: 26706041, se sídlem Březno 12, Postoloprty, zastoupené obecným zmocněncem JUDr. Jiřím Vrbou, doručovací adresa: Nerudova 880, Kralupy nad Vltavou, proti **žalovanému: Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 6. 2012, č. j. 1475/ZPZ/12/ODV-333.1,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 18. 6. 2012, č. j. 1475/ZPZ/12/ODV-333.1, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Louny (dále jen „vodoprávní úřad“) ze dne 6. 4. 2012, č. j. MULNCJ 29090/2012. Tímto rozhodnutím vodoprávní úřad podle § 125a odst. 2 písm. c) zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2012 (dále jen „vodní zákon“), uložil žalobkyni pokutu ve výši 230.000 Kč za správní delikt podle § 125a odst. 1 písm. t) téhož zákona, kterého se žalobkyně dopustila tím, že ve stanovené lhůtě dvou měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí vodoprávního úřadu ze dne 22. 11. 2010, č. j. MULNCJ 101858/2010, ve znění rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 2. 2011, č. j. 443/ZPZ/11/ODV-309.1, které nabylo právní moci dne 4. 3. 2011, nesplnila opatření uložená citovaným rozhodnutím, když nedoložila vodoprávnímu úřadu odborné posouzení stavebně technického stavu provizorního hrazení vtoku do náhonu

na malé vodní elektrárně (dále jen „MVE“) Březno a návrh nutných zabezpečovacích prací na této části stavby MVE. Vodoprávní úřad zároveň uložil žalobkyni povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1.000 Kč. Žalobkyně se v žalobě současně domáhala toho, aby soud zrušil také rozhodnutí vodoprávního úřadu a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobkyni náklady soudního řízení.

V žalobě žalobkyně namítala, že popis *provizorního hrazení*, tedy náhradního pevného uzávěru vtoku na turbíny v místě původních ovladatelných uzávěrů a uzávěru jalové propusti na pravé straně vtoku, nemá oporu v žádném dokumentu z celého správního řízení o uložení opatření, ani řízení o správním deliktu. Tento popis podle žalobkyně rozhodně neodpovídá pojmu *provizorní hrazení do náhonu*, který vodoprávní úřad používal od počátku. Žalobkyně proto požadovala jednoznačné vysvětlení pojmu *provizorní hrazení do náhonu*, a to mimo jiné při ústním jednání dne 26. 10. 2011. Ani Ministerstvo zemědělství, které posuzovalo podnět žalobkyně k přezkumnému řízení proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 2. 2011 ve věci uložení opatření, uvedený pojem nepoužilo, namísto toho uvádělo pojem *provizorní hrazení vtoku na náhonu*. Žalobkyně označila za nepravdivé tvrzení žalovaného, že byla s předmětem řízení obeznámena. Nesouhlasila ani s tvrzením, že z jejího návrhu na zajištění vodního díla lze usuzovat, že si byla vědoma špatného stavebně technického stavu vodního díla. Připomněla, že v protokolu o místním šetření (*datum žalobkyně neuvedla, pozn. soudu*) je uvedeno, že stav je stejný, jako byl zjištěn dne 27. 4. 2010 bez přítomnosti žalobkyně. Právě z toho důvodu, že vodoprávní úřad nesdělil, co přesně je předmětem řízení, žalobkyně navrhla, že do stávajících U-profilů vloží fošny proti případnému vniknutí vody do stavby MVE. Žalobkyně podotkla, že podle sdělení Ministerstva zemědělství nebylo toto opatření oním provizorním hrazením.

Žalobkyně zdůraznila, že předmětem řízení není MVE Březno, ale jakási její část, samostatné vodní dílo *provizorní hrazení do náhonu* u MVE. Toto vodní dílo mělo podle vodoprávního úřadu podléhat i technickobezpečnostnímu dohledu. V rozporu s touto skutečností Ministerstvo zemědělství považovalo za předmět řízení celou MVE. Z toho je podle žalobkyně nutné vycházet i při posuzování možného porušení právních předpisů. Žalobkyně konstatovala, že na stávající stavbě MVE jsou v dostatečné kvalitě osazeny dřevěné uzávěry (stavidla) do obou kašen, rovněž jalová výpust' je opatřena stavidlem. Přes stávající stavbu MVE podle žalobkyně neprotéká voda a není žádné nebezpečí protržení, neboť na vtoku do náhonu jsou jemné a hrubé česle, které jsou zcela zavaleny několikametrovou vrstvou bahna, větví a dalších naplavenin za léta neužívání tohoto nátoku do náhonu MVE. Žádné *hrazení vtoku do náhonu*, a to stálé, ani dočasné (provizorní), se zde podle žalobkyně nenachází.

Dále žalobkyně připomněla, že předmět řízení určuje správní orgán, nikoli účastník řízení. Žalovaným zmiňované fotografie nejsou v žádném rozhodnutí zmíněny jako důkaz. Pokud by tyto fotografie byly ve spisu, nemělo by podle žalobkyně činit správním orgánům žádné potíže tuto skutečnost sdělit a ukázat fotografii s jednoznačnou a nezaměnitelnou specifikací předmětu řízení.

K tvrzení žalovaného, že dotazem u společnosti Vodní díla – TBD, a. s., zjistil, že již dne 13. 8. 2009 nebyl vlastníkem MVE, tedy žalobkyně, schopen v rámci technickobezpečnostní prohlídky doložit bezpečnou funkci náhradního uzávěru v místě původních ovladatelných uzávěrů vtoku na turbíny a bezpečnou funkci uzávěru jalové propusti na pravé straně vtoku, žalobkyně namítala, že žádný takový záznam se ve spisu nenachází. Dodala, že jako

provizorní hrazení zde bylo označeno hrazení ve zdvojených drážkách (U-profilech) nacházejících se před objektem MVE pod lávkou.

Žalobkyně podotkla, že vodoprávní úřad uvedl, že bylo uloženo několik opatření, ačkoli skutečně uloženo bylo pouze jedno. K argumentu vodoprávního úřadu, že byl ohrožen účel a užitek z vodního díla plynoucí a mohla být ohrožena bezpečnost stavby, žalobkyně vznesla dotaz, zda se vodním dílem a stavbou rozumí ono *hrazení vtoku do náhonu*. Doplnila, že o žádném jiném vodním díle či stavbě se v průběhu řízení o pokutě nehovořilo. Podle žalobkyně, pokud pomineme neexistenci tohoto vodního díla, není zřejmé, jaký měl být účel a užitek a v čem spočívala ohroženost stavby. Žalobkyně shrnula, že rozhodnutí vodoprávního úřadu je naprosto nepřezkoumatelné. Žalovaný tuto nepřezkoumatelnost toleroval a ještě dále rozvedl. Žalobkyně poznamenala, že žalovaný již neuvádí, že šlo o vodní dílo *provizorní hrazení vtoku do náhonu*, ale uvádí vodní dílo zdrž a MVE, které tvoří s jezem jednu linii. Podle žalobkyně žádný správní orgán nespecifikoval, v čem spočívala úvaha o protiprávním jednání ohrožujícím účel a užitek z vodního díla *hrazení vtoku do náhonu* plynoucí a jaký je význam a rozsah následků deliktu.

Z odůvodnění výše pokuty podle žalobkyně vyplývá, že správní orgány hodnotí zcela jiný předmět řízení, jakoby šlo o celou MVE. Žalobkyně nemohla provést zadání odborného posudku, neboť z žádného rozhodnutí není zřejmé, o jaký předmět jde. Zdůraznila, že správní orgány mají podle § 4 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), povinnost v souvislosti se svými úkony poskytnout dotčené osobě přiměřené poučení. S odkazem na tuto povinnost a na § 36 odst. 2 správního řádu žalobkyně konstatovala, že správní orgán je povinen na písemnou nebo ústní žádost podat informaci o řízení. Za takovou informaci nelze podle žalobkyně považovat odkaz správního orgánu na právo účastníka řízení nahlédnout do spisu. Pokud tedy žalobkyně požádala vodoprávní úřad o jednoznačné označení předmětu řízení, byl úřad povinen nezaměnitelným způsobem označit nebo na fotografii ukázat, co má na mysli, pokud hovoří o *provizorním hrazení vtoku do náhonu*. To správní orgán neprovedl, proto jde podle žalobkyně o nesprávný úřední výkon, a žalobkyně se tak nemohla dopustit žádného správního deliktu. Dodala, že podle § 110 odst. 1 vodního zákona může správní orgán uložit opatření pouze k takovým závadám, které byly zjištěny, nikoli k těm, které by se snad mohly vyskytovat. Podle žalobkyně navíc *provizorní hrazení* – mimo to, že neexistuje – nespadá pod § 3 vyhlášky Ministerstva zemědělství č. 471/2001 Sb., který vymezuje vodní díla podléhající dohledu.

Žalobkyně dále uvedla, že celé předcházející řízení bylo zmatečné. Vodoprávní úřad již ve výzvě ze dne 4. 5. 2010, kterou zahájil z moci úřední vodoprávní řízení, označil zcela nepřesně, o jaké vodní dílo jde a na jaké pozemkové parcele se stavba nachází. Žalobkyni není známo, že by existovalo vodní dílo *provizorní hrazení*. Podle žalobkyně dále nebylo jasné uvedeno, v čem spočívá porušení povinností vlastníka vodního díla. Na tyto skutečnosti žalobkyně v průběhu řízení bezvýsledně upozorňovala. Již zahájení řízení bylo podle žalobkyně v rozporu se zákonem, neboť vodoprávní řízení nemůže být zahájeno podle zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů.

Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Žalovaný odkázal na odůvodnění správních rozhodnutí a doplnil, že označení vodního díla *provizorní hrazení na náhonu* označuje stejné vodní dílo jako označení *provizorní hrazení uzávěru vtoku na turbíny a uzávěru jalové propusti*. Bližší technický popis tohoto vodního díla by měl být podle žalovaného získán právě na základě

uloženého opatření. Žalovaný uzavřel, že takto vymezený předmět řízení je dostatečně pojednán ve všech rozhodnutích a výše pokuty byla v napadeném rozhodnutí dostatečně zdůvodněna.

O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobkyně ani žalovaný nesdělili soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byli ve výzvě výslovně poučeni, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.

Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Pro přehlednost soud uvádí, že v souvislosti s projednávanou věcí vedly správní orgány dvě řízení. V prvním řízení bylo žalobkyni rozhodnutím vodoprávního úřadu ze dne 22. 11. 2010 podle § 115 odst. 16 vodního zákona nařízeno doložit vodoprávnímu úřadu odborné posouzení stavebně technického stavu provizorního hrazení vtoku do náhonu MVE Březno a návrh nutných zabezpečovacích prací na této části stavby MVE (výrok I.). Toto rozhodnutí bylo na základě odvolání žalobkyně změněno rozhodnutím žalovaného ze dne 18. 2. 2011, změna se však citovaného výroku I. nedotkla. Obě rozhodnutí nabyly právní moci dne 4. 3. 2011 a dosud nebyla zrušena, proto jsou ve smyslu § 73 odst. 2 správního řádu závazná nejen pro žalobkyni, ale také pro vodoprávní úřad a pro žalovaného, kteří byli povinni se těmito rozhodnutími řídit při rozhodování v projednávané věci.

V druhém řízení vodoprávní úřad rozhodnutím ze dne 6. 4. 2012 uložil žalobkyni pokutu 230.000 Kč za to, že nesplnila opatření, které jí bylo uloženo výše zmíněným pravomocným rozhodnutím vodoprávního úřadu ze dne 22. 11. 2010, tj. ve stanovené lhůtě dvou měsíců, která uplynula dne 4. 5. 2011, ani později nedoložila vodoprávnímu úřadu odborné posouzení stavebně technického stavu provizorního hrazení vtoku do náhonu na MVE Březno a návrh nutných zabezpečovacích prací na této části stavby MVE. Odvolání žalobkyně proti tomuto rozhodnutí žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 18. 6. 2012, které žalobkyně napadla předmětnou žalobou. Soud proto zdůrazňuje, že předmětem řízení v projednávané věci je přezkum rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 6. 2012, nikoli rozhodnutí

vodoprávního úřadu ze dne 22. 11. 2010 nebo rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 2. 2011, proti kterým žalobkyně žalobu nepodala.

Z takto vymezeného předmětu soudního přezkumu je třeba vycházet i při posuzování důvodnosti jednotlivých žalobních bodů. Soud se totiž v projednávané věci nemůže zabývat tvrzenými vadami žalobou nenapadeného pravomocného rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 2. 2011, resp. rozhodnutí vodoprávního úřadu ze dne 22. 11. 2010, a řízení, která jim předcházela. K obdobnému závěru dospěl také Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 5. 2006, č. j. 3 As 36/2005 - 82, publ. pod č. 1651/2008 Sb. NSS, dostupném na www.nssoud.cz. Soud se proto nemohl zabývat námitkami žalobkyně, že celé předcházející (první) řízení bylo zmatečné, bylo zahájeno v rozporu se zákonem a nebylo v něm jasné určeno, o jaké vodní dílo jde a v čem spočívá porušení povinností vlastníka vodního díla. Soud se rovněž nemohl věnovat námitce, že provizorní hrazení nespadá pod § 3 vyhlášky Ministerstva zemědělství č. 471/2001 Sb., o technickobezpečnostním dohledu nad vodními díly, který vymezuje vodní díla podléhající dohledu, ani námitce, že podle § 110 odst. 1 vodního zákona může správní orgán uložit opatření pouze k takovým závadám, které byly spolehlivě zjištěny, ani nesouhlasu žalobkyně s tvrzením, že z jejího návrhu na zajištění vodního díla lze usuzovat, že si byla vědoma špatného stavebně technického stavu vodního díla, ani prohlášením žalobkyně, že na stávající stavbě MVE jsou v dostatečné kvalitě osazeny dřevěné uzávěry (stavidla) do obou kašen a rovněž jalová výpusť je osazena stavidlem. Všechny uvedené námitky se totiž týkají rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 2. 2011, resp. rozhodnutí vodoprávního úřadu ze dne 22. 11. 2010, která nejsou předmětem přezkumu v této věci.

Rovněž požadavek žalobkyně, aby vodoprávní úřad jednoznačně určil, co rozumí provizorním hrazením, nebo to ukázal na fotografii, nespadá do řízení o správním deliktu, nýbrž do řízení ukončeného rozhodnutím žalovaného ze dne 18. 2. 2011, a je pro projednávanou věc irelevantní. Z tvrzení žalobkyně, že vodoprávní úřad jednoznačně neurčil, co má na mysli, pokud hovoří o provizorním hrazení, nelze podle názoru soudu ve vztahu k řízení o správním deliktu nic dovozovat. Soud podotýká, že v řízení, jehož výsledkem je žalobou napadené rozhodnutí ze dne 18. 6. 2012, bylo zjištěno, že žalobkyně zůstala zcela nečinná a nedoložila odborné posouzení stavebně technického stavu provizorního hrazení vtoku do náhonu na MVE a návrh nutných zabezpečovacích prací na této části stavby MVE, tudíž nevznikla potřeba v tomto řízení vykládat pojem provizorní hrazení. Taková potřeba by mohla vyvstat např. tehdy, pokud by žalobkyně předložila odborné posouzení, které by se však týkalo jiné části MVE, než kterou měl na mysli vodoprávní úřad ve svém pravomocném rozhodnutí ze dne 22. 11. 2010. Skutečnost, že správní orgány ve správním řízení ukončeném žalobou napadeným rozhodnutím žalobkyně podle jejího tvrzení neukázaly, co rozuměly pod označením provizorní hrazení, nemůže ze své podstaty podle názoru soudu představovat nesprávný úřední postup, neboť správní orgány k tomu nebyly povinny s ohledem na jednoznačně vymezený předmět správního řízení. Uvedená skutečnost současně nepředstavuje ani porušení § 4 odst. 2 a § 36 odst. 2 správního řádu a nemá žádný vliv na posouzení toho, zda se žalobkyně dopustila správního deliktu, či nikoli.

Je sice pravdou, že žalobkyně v žalobě zejména namítala nejednoznačnost vymezení předmětu správního řízení spočívající v nedostatečném popisu provizorního hrazení, jehož se

mělo řízení týkat. Nicméně v této souvislosti soud opětovně připomíná, že předmětem řízení v projednávané věci byl správní delikt žalobkyně, tedy posouzení toho, zda se žalobkyně dopustila protiprávního jednání a jaká sankce jí měla být za toto jednání uložena. Otázka identifikace provizorního hrazení byla předmětem řízení ukončeného pravomocným rozhodnutím žalovaného ze dne 18. 2. 2011, proti kterému žalobkyně nepodala žalobu ve správním soudnictví a které dosud nebylo zrušeno ani jiným postupem, tudíž jím byly správní orgány v projednávané věci vázány. Z hlediska soudního přezkumu rozhodnutí o správním deliktu je podstatné pouze to, zda žalobkyně splnila povinnost nařízenou pravomocným rozhodnutím vodoprávního úřadu ze dne 22. 11. 2010, či nikoli. Toto rozhodnutí ve výroku zcela jednoznačně hovoří o provizorním hrazení vtoku do náhonu na MVE Březno, přičemž provizorní hrazení označuje za část stavby MVE. Tvrdí-li žalobkyně, že popis provizorního hrazení nemá oporu v žádném dokumentu správního řízení o uložení opatření, ani řízení o správním deliktu, soud zdůrazňuje, že popis provizorního hrazení, který je podstatný pro soudem přezkoumávané rozhodnutí, má oporu ve výroku pravomocného rozhodnutí vodoprávního úřadu ze dne 22. 11. 2010.

Pro projednávanou věc naopak není podstatný podle tvrzení žalobkyně odlišný popis provizorního hrazení uvedený v jiných dokumentech vydaných v průběhu prvotního řízení ukončeného pravomocným rozhodnutím žalovaného ze dne 18. 2. 2011 a ve sdělení Ministerstva zemědělství ze dne 30. 1. 2012 k podnětu žalobkyně k provedení přezkumného řízení proti zmíněnému rozhodnutí ze dne 18. 2. 2011. Pokud žalovaný v napadeném rozhodnutí hovoří o vodním díle zdrž, které tvoří tři samostatné objekty v jedné linii (MVE na levém břehu, pevný jez a MVE na pravém břehu), v podstatě pouze jinými slovy popisuje účel provizorního hrazení vtoku do náhonu na MVE, jenž spočívá v zadržování vody, resp. udržování určité výše její hladiny. Žalovaný tím ovšem nikterak nezpochybil obsah povinnosti, kterou žalobkyni rozhodnutím ze dne 22. 11. 2010 uložil vodoprávní úřad a kterou žalobkyně ve stanovené lhůtě nesplnila.

Soud považuje za potřebné připomenout, že povinnost doložit odborné posouzení stavebně technického stavu provizorního hrazení vtoku do náhonu MVE Březno byla žalobkyni pravomocně nařízena podle § 115 odst. 16 vodního zákona, jehož věta první stanoví, že „*[p]ři ukládání opatření k nápravě nedostatků zjištěných při vodoprávním dozoru, jejichž rozsah nelze stanovit bez předchozích průzkumů nebo předchozího zpracování odborných podkladů, lze uložit samostatně provedení těchto průzkumů, popřípadě zpracování uvedených podkladů a podle jejich výsledků vydávat samostatně potřebná rozhodnutí k nápravě.*“ Žalobkyně by měla vzít v potaz skutečnost, že pravomocným rozhodnutím vodoprávního úřadu ze dne 22. 11. 2010 jí byla uložena výše zmíněná povinnost proto, aby se stanovil přesný rozsah nedostatků, které mají být odstraněny. Z toho vyplývají také omezené možnosti správních orgánů při identifikaci konkrétní části stavby, jíž se má požadované odborné posouzení týkat, neboť bližší technický popis této části stavby, včetně nedostatků určených k nápravě, by měl být získán teprve odborným posouzením vyhotoveným na základě zmíněného pravomocného rozhodnutí ze dne 22. 11. 2010. Podle názoru soudu označení *provizorní hrazení vtoku do náhonu na MVE Březno* plně postačuje k tomu, aby žalobkyně mohla splnit povinnost, kterou jí pravomocné rozhodnutí vodoprávního úřadu ze dne 22. 11. 2010 nařídilo. Žalobkyně jakožto vlastník zmíněné MVE musí sama nejlépe vědět, kde se nachází vtok do náhonu této MVE a kde se nachází provizorní hrazení, tedy překážka, která

brání vodě, aby do náhonu MVE vtekla. O existenci takové překážky nemůže být sporu, neboť i sama žalobkyně v žalobě výslovně uvedla, že přes MVE voda neprotéká. Námitce žalobkyně, že nemohla provést zadání odborného posudku, neboť z žádného rozhodnutí není zřejmé, o jaký předmět posouzení jde, proto soud nepřisvědčil.

K námitce žalobkyně, že se ve správním spisu nenachází žádný záznam o tom, že správní orgány zjistily od společnosti Vodní díla – TBD, a. s., že již dne 13. 8. 2009 nebyl vlastník MVE, tedy žalobkyně, schopen v rámci technickobezpečnostní prohlídky doložit bezpečnou funkci náhradního uzávěru v místě původních ovladatelných uzávěrů vtoku na turbíny a bezpečnou funkci uzávěru jalové propusti na pravé straně vtoku, soud uvádí, že správní spis skutečně žádný takový dokument neobsahuje. K tomu je však nutno dodat, že žalovaný zahrnul uvedené tvrzení do odůvodnění napadeného rozhodnutí nad rámec podkladů a pouze pro dokreslení, což výslovně zmínil. Argumentaci vyjádřením, které není obsahem správního spisu a s nímž se žalobkyně neměla možnost seznámit, považuje soud za pochybení, které ovšem v daném případě nemohlo jakkoli ovlivnit zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť nemá vliv na existenci žalobkyní porušené povinnosti.

V této souvislosti soud poznamenává, že žalobkyně by především měla mít na zřeteli celkově špatný technický stav vodního díla MVE Březno, který dokresluje i její vlastní prohlášení uvedené v žalobě, že jemné a hrubé česle na vtoku do náhonu jsou zcela zavaleny několikametrovou vrstvou bahna, větví a dalších naplavenin. Špatný technický stav MVE, který nepochybně vyžaduje řešení, jehož se správní orgány vydáváním rozhodnutí snaží dosáhnout, byl zjištěn při místních šetřeních a je jasně patrný z fotografií založených ve správním spisu týkajícím se řízení ukončeného pravomocným rozhodnutím žalovaného ze dne 18. 2. 2011, jímž bylo v odvolacím řízení změněno zmiňované rozhodnutí vodoprávního úřadu ze dne 22. 11. 2010. Namítá-li žalobkyně, že tyto fotografie nebyly v žádném rozhodnutí zmíněny jako důkaz, soud opět připomíná, že předmětem řízení, které vyústilo v žalobou napadené rozhodnutí, bylo posouzení, zda žalobkyně splnila, či nesplnila povinnost doložit odborné posouzení, nařízenou pravomocným rozhodnutím vodoprávního úřadu ze dne 22. 11. 2010. K tomuto účelu nebylo třeba provádět důkaz fotografiemi. Otázka, zda měly být tyto fotografie zmíněny v rozhodnutí vodoprávního úřadu ze dne 22. 11. 2010 nebo v navazujícím rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 2. 2011, není předmětem tohoto soudního řízení.

Soud se dále zabýval námitkou žalobkyně, že nebyla obeznámena s předmětem správního řízení. Soud shledal, že vodoprávní úřad v přípisu ze dne 16. 9. 2011 žalobkyni oznámil, že zahajuje řízení ve věci spáchání správního deliktu podle § 125a odst. 1 písm. t) vodního zákona a podle § 125d odst. 1 písm. a) a b) téhož zákona, a to na základě nesplnění opatření uloženého žalobkyni rozhodnutím vodoprávního úřadu ze dne 22. 11. 2010 ve znění rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 2. 2011. Z tohoto přípisu je podle názoru soudu jasně patrné, co bylo předmětem řízení, které vedlo k vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Pokud měla žalobkyně na mysli předmět předchozího řízení ukončeného rozhodnutím žalovaného ze dne 18. 2. 2011, soud musí opět podotknout, že tato otázka není předmětem soudního řízení v projednávané věci.

K námitce žalobkyně, že vodoprávní úřad hovořil o několika uložených opatřeních, ačkoli bylo uloženo pouze jedno, soud poukazuje na rozhodnutí vodoprávního úřadu ze dne 22. 11. 2010 a rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 2. 2011, z nichž vyplývá, že žalobkyni byla uložena dvě opatření. Jednak šlo o povinnost doložit odborné posouzení a jednak šlo o povinnost zajistit na vodním díle provizorní hrazení vtoku do náhonu na MVE Březno technickobezpečnostní dohled v rozsahu kategorie III. vyhlášky Ministerstva zemědělství č. 471/2001 Sb. Žalobkyně se tudíž mylí, pokud se domnívá, že jí bylo uloženo jen jedno opatření.

Žalobkyni lze přisvědčit, že vodoprávní úřad ve svém rozhodnutí o správním deliktu blíže nespecifikoval, jaký měl být účel a užitek plynoucí z vodního díla a v čem spočívala ohroženost stavby. Tento dílčí nedostatek však v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí napravit žalovaný, který uvedl, že MVE Březno se podílí na vzdouvací funkci, resp. na zajištění hladiny ve zdrži, jíž tvoří MVE na levém břehu, pevný jez a MVE na pravém břehu, pro její další využití. Toto využití podle žalovaného spočívá v tom, že zdrž slouží pro zásobování Elektrárny Počerady surovou vodou a ke zlepšování vodní bilance v Lenešické rybníční soustavě. Tím žalovaný řádně vysvětlil žalobkyní zpochybňovaný účel vodního díla a užitek, který z něj plyne. Ohrožení bezpečnosti stavby pak žalovaný spatřoval v možnosti jejího porušení, což logicky znamená možnost protřžení provizorního hrazení. Soud k tomu připomíná, že odborné posouzení stavebně technického stavu provizorního hrazení vtoku do náhonu na MVE Březno, které vodoprávní úřad požadoval po žalobkyni, mělo za cíl zjistit, v jakém stavu se tato část stavby MVE nachází a jaké zabezpečovací práce bude nutné provést. Správní orgány tudíž nemohly podrobněji specifikovat, v čem spočívala ohroženost stavby, neboť tuto skutečnost mělo objasnit teprve požadované odborné posouzení. Argument hrozícím porušením provizorního hrazení proto vnímá soud jako dostatečný. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a rozhodnutí odvolacího orgánu tvoří dohromady jeden celek, žalovaný shora uvedenou argumentaci podle názoru soudu odstranil žalobkyní tvrzenou nepřezkoumatelnost rozhodnutí vodoprávního úřadu.

Protiprávnost jednání žalobkyně spočívala v tom, že nesplnila povinnost, která jí byla v souladu se zákonem uložena pravomocným rozhodnutím správního orgánu. Tato skutečnost je zcela zřejmá jak z rozhodnutí vodoprávního úřadu, tak z napadeného rozhodnutí žalovaného. Žalobkyně svým jednáním současně ohrozila shora uvedený účel vodního díla, spočívající v zásobování Elektrárny Počerady surovou vodou a zlepšování vodní bilance v Lenešické rybníční soustavě, a současně ohrozila i s tím související užitek plynoucí z tohoto díla. K tomu se úzce váže i význam a rozsah následků deliktu, které žalovaný spatřoval v tom, že porušení jednoho ze tří objektů tvořících vzdouvací linii by způsobilo částečné nebo úplné vypuštění vodní zdrže, což by mělo za následek nucené zastavení provozu elektrárny, která je z této zdrže zásobována surovou vodou. Nucené zastavení provozu elektrárny je podle názoru žalovaného v přímém rozporu s veřejným zájmem na výrobě elektrické energie. Soud proto shledal, že žalovaný náležitě osvětlil svou úvahu o protiprávním jednání žalobkyně i význam a rozsah následků deliktu. Žalobou napadené rozhodnutí tudíž není nepřezkoumatelné.

Vzhledem k tomu, že žalobkyně nerozporovala výši pokuty, ani v soudním řízení nenavrhovala její moderaci ve smyslu § 78 odst. 2 s. ř. s., soud k výši pokuty poznamenává pouze to, že byla uložena ve spodní polovině zákonného rozpětí, což zjevně není nepřiměřené

okolnostem případu, a že byla náležitě odůvodněna s využitím všech kritérií uvedených v § 1251 odst. 2 vodního zákona.

Soud uzavírá, že správní orgány v projednávané věci postupovaly plně v souladu s vodním zákonem a neporušily žádná práva žalobkyně. Žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně vypořádal všechny relevantní námitky žalobkyně a patřičně odůvodnil také výši uložené pokuty. Napadené rozhodnutí tudíž bylo vydáno v souladu s právními předpisy. Žalobu vyhodnotil soud jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 13. května 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová